

Polgár Ferencné

A felvétel 1942 telén készült. Már túl voltam a zsidó gimnáziumbéli kudarcomon. 16 éves koromban abbahagytam a gimnáziumot. A bátyáim azt mondták, ha nem tanulsz, akkor valamit csinálni kell. Lehet, hogy talán türelmesebbek lettek volna velem egy másik történelmi korban, ha nem 1925-ben születtem volna, és ha nem 1942-t írtunk volna. A bátyám cége révén egy textilgépipari szakiskolába kerültem. Aztán egy selyemharisnyagyárba kerültem, egy speciális körkötőgép mellett dolgoztam, amit -- azt hiszem -- ma is tudnék használni. Ez akkoriban egy kifejezetten elit, nagyon jól fizetett szakma volt. Azonkívül talán szerettem volna divattervezéssel foglalkozni. Jól rajzoltam, amiből felnőtt életemre tulajdonképpen semmi nem maradt. Nagyon szerettek ott engem, a vezetőnő és a munkásnők is, akiknek ruhákat terveztem, amiket aztán meg is csináltattak. Az első időben, amikor odakerültem, nagyon kétségbeestem, mindig sírva mentem haza, mert nagyon csúnyán beszéltek egymás közt. Velem nagyon aranyosak és segítőkészek voltak, nagy szeretettel vettek körül, ebben nem volt semmi hiba. Csúnya és durva szavakat használtak a hétköznapi kommunikációikban, nekik ez természetes volt, én mégis szenvedtem ettől a stílustól, éreztem, hogy ez borzasztóan távol áll az én 'köreimtől'. Ehhez képtelen voltam hozzászokni, nálunk otthon mindenki tisztelettel beszélt egymással. Ez volt az első totális találkozásom egy másik szubkultúrával. Ott voltam 16 éves koromtól, amíg el nem vittek. Nagyon boldog időszakom volt ez. A fényképen felszabadultan mosolygok, fogalmam sem volt a családunkat fenyegető veszélyről. Éltem a 18 éves fiatal lányok viszonylag gondtalan életét.